

túl egy hatalmas hall fogadja az embert pálmákkal, délszaki növényekkel díszítve, és a falakon művészi kiképzésű elemekkel. Az ajtóban állandóan egyenruhás portás áll, aki udvariasan minden ismeretlen megkérdez, kihez akar menni, és fel is telefonál a keresett lakásba. 6 gyors lift áll rendelkezésre, amelyet mindenki maga kezel. Az épületek és a lakosok biztonságára a ház lakói által alkalmazott 17 rendőr vigyáz.

A kedves Főszerkesztő kívánságára magamról is írok. Sokat festettem, igyekeztem megtalálni, most már nemcsak elképzeltlen, de valóságban is New York festői hangulatát, színeit, belső lüktetését. Azt hiszem, sikerült is valamit találnom, következtetve a sajtó és műbarátok nyilatkozataiból. Persze, akármilyen gyorsan is, de N. Y. sem épült fel egy nap alatt, s így megfesteni sem lehet — aránylag — rövid idő alatt. De ha elmondhattam a piktúrában valamit róla (ahogy egyik kritikusom mondta: még soha sem látta ilyen igaznak ábrázolva N. Y.-ot), ezt magam is tisztes eredménynek érzem, hiszen monumentalitása, forrongó átalakulása, kevertisége és keverhetlensége, keménysége és bizonytalansága nagyon bonyolult művészi feladattá teszi.

Külön lehetne írni az amerikai festészetről, amely most teszi első lépéseit, hogy Európától függetlenedve, saját útját és hangját megtalálja. A kiállításokon ennek már sok szép eredményét láttam.

Most pedig befejezésül képzeletben üljünk fel egy idegenforgalmi autóbuszra, és száguldjunk végig az időt, amelyet még N. Y.-ban és Amerikában töltöttem. Legyen vezetőnk az emlékezés stewardesse.

Barátaim elvittek autón Washingtonba. Washington európai jellegű szép város; imponáló középületekkel és virágos parkokkal. Szép képzőművészeti gyűjteménnyel. Külön érdekesség volt látnunk Lindberg gépét a Smithsonian technikai múzeumban, azt, amellyel elsőnek átrepülte az óceánt. A szovjet űrrepülés utáni első amerikai űrhajókat; az elsőként elindított kis majom megható múmiáját. Kedves epizód: visszajövet eltévedtünk az autósztrádán. Megálltunk egy faluban, és megkérdeztünk egy utcai limonádébódést, merre menjünk? „Itt mindenki eltéved — mondja ő —, s hogy ne kelljen mindig magyarulznom, íme, sokszorosítottam a helyes útvonal rajzát, tessék egy példány.” Bájos és ritka jóértelemben vett *útszéli* udvariasság.

Kanadából meghívás érkezett. A St Cathrines-i Brock University megkér, hogy az egyetemen munkáimból kiállítást rendezzek. Örömmel megyek! Elragadó vendéglátás. 40 személyes „parti” (fogadás). Az egyetem h. rektora, tanárai és sokan mások szívélyesen fogadnak. Másnap a kiállítás megrendezése. Sokan jönnek — ahogy elneveztem — „Villámkiállításom” megnyitójára. A kiállítás lelkes szervezője az orosz nyelv bájos tanárnője. Coctail, sajtó, búcsú.

Újabb telefon: Toronto. 140 ember meghív a partyra, várnak. Autóval visznek, meglátjuk a Niagarát, csodálatos napsütésben, tiszteletünkre két szivárványív ragyog az állandóan zuhanó víztömeg felett. Útközben látjuk Kanada gyönyörűen rendezett autótújtait, amelyek oldalán, végtelen sorokban gondozott villák állanak virágos kertekkel és az angolosan nyírt friss gepszönyeggel, és a kerítések teljes hiányával. Az út mentén gyalogló fiatal nők és férfiak ezerszámra. Kérdezem, kik